

"הַשְּׂכִינָה
"לְעוֹלָם אִין הַשְּׂכִינָה
זָזָה מִפּוֹתֵל מְעַרְבֵי!"
(מִדְרָשׁ רַבָּה שְׁמוֹת ב' ב')

וְהַפּוֹתֵל!"

**ב"ה גליון ח', שנה א'
אזיר תשנ"א לפ"ק**

פּוֹלֵי (פּוֹתֵל) מְעַרְבָא גֵרוּי מִן שְׁמִינָא דְלֵא יַחֲרֵב לְעוֹלָם לְמָה שְׂשִׁכְנָה בְּמְעַרְבֵי.
(מִדְרָשׁ רַבָּה אִסְטֵר א' ל"א)

אֵשׁ אַחַת יוֹשֶׁבֶת

בְּרֵאשׁ הָהָר... ..

אִין אַתָּה מְכִירָנִי?... ..

אֲנִי אֵמֶךְ צִיּוֹן... ..

**אֹמְלֵלָה יוֹלְדַת הַשְּׁבַעָה אֵמֶר יִרְמִיָּה
כְּשֶׁהָיִיתִי**

עולה לירושלים נטלתי עיני וראיתי אשה
אחת יושבת בראש ההר לבושה שחורים
וראשה סתור וצועקת ומבקשת מי
ינחמנה, ואני צועק ומבקש מי ינחמני.

קרבותי אצלה ודברתי עמה אם אשה את
דברי עמי, ואם רוח את הסתלקי מלפני,
ענתה ואמרה לי: איך אתה מכירני? אני
היא שהיו לי שבעה בנים, יצא אביהם
למדינת הים, עד שאני עולה ובוכה עליו,
הרי שני בא ואמר לי נפל הבית על
שבעה בנים והרגם, איני יודעת על מי
אבכה ועל מי אסתור שערי.

אמרתי לה: אי את טובה מן אימא ציון
שהיא עשויה מרעית לחית השדה.

ענתה ואמרה לי: אני
אמר ציון שהיא
עשויה מרעית לחית
השדה אני היא אם
השבעה, שכך כתיב
"אומללה
השבעה".

אמר לה ירמיה: דומה מכתך למכת
איוב, קומי שבי ירושלים.

(ילקוט שמעוני ירמיהו – פרק ט"ו רמז רצ"ג)